

19 59

NAŠA LUČ

Pomenek z mladimi

„Al' me boš kaj rada imela?“

Sam Bog ve, kolikokrat je bilo to vprašanje že zastavljeno, sam Bog ve, kolikokrat je odgovor nanj bil začetek sreče, pa tudi pogube za mlade ljudi. To usodno vprašanje, izgovorjeno v tihem hrepenenju ali navalu strasti, v že dolgo pričakovanem trenutku ali pa brez slehernega premisleka, prinaša v mlada srca veselje in upanje ali pa žalost in obup. Le kako je to mogoče, kje je iskati vzrok tej različnosti? Odgovor se glasi: različna usoda mladih parov je posledica njih osebne poštenosti oziroma nepoštenosti ter njih življenja pred zakonom.

Osebna poštenost tako fanta kot dekleta je zato prvi pogoj za srečo. Tega dosti mladih ljudi noče razumeti. Je to poštenje, da imata fant in dekleta še vsak po enega ljubčka ali ljubico, da si to prikrivata, da drug drugemu v obraz lažeta? Je to poštenje, da pošilja fant v časopise oglase in kliče mladoletna dekleta iz domovine v tujino, da jih potem, ko prejme na desetine pisem, vse vleče za nos? (To se dogaja na žalost med nami!) Je to poštenje, da cerkveno poročeni in nato ločeni vabijo k sebi dekleta in ločenke? In dekleta, ki se nastavljajo, ali zaslužijo še ime dekleta? Slovenski jezik ima zanje druge oznake!

Drugi pogoj za srečo pa je **pravilno gledanje na predzakonsko ljubezen** in življenje po tem spoznanju. Čas pred zakonom je namenjen približjemu medsebojnemu spoznanju. **Nele srce, tudi pamet** ima pri tem svojo besedo. Če je eden obeh drugoverec, če je on nespособen in nemaren v svojem poklicu, če sta on ali ona resno bolna, imata resne napake v značaju (lahkomišljenost, prevelika občutljivost, zapravljenost, pijančevanje), potem ne spadata skupaj, pa naj njemu njegova blondinka z nežnimi usteci in čudovito postavico, njej pa njegova frizura à la Marlon Brando in vsa njegova moškost še tako ugaja.

Prav tako velja tudi: v času pred zakonom ni mesta za spolno življenje. Pred-

zakonsko občevanje je izraz neobvladanja, je iskanje in zadoščevanje telesnih užtkov obenem z begom pred odgovornostjo. Je to moško? Je to pošteno? — Izgovor: »Moram ,probiti', saj vendar ne kupujem mačka v ,žaklju!« je oduren in popolnoma zlagan. Ali bi dopustil, da bi drug za drugim tvojo sestro tako »probali«? Pa jim ne bi smel braniti, saj bi se prav tako izgovarjali kot sedaj ti! Kaj pa, če ti dekleta, potem, ko si jo »poizkusil«, ne bi več ugaljala? Po tvoji logiki jo boš zapustil, četudi je zanosila. Je to odgovorno? Mogoče v materialistični morali, krščansko pa to nil.

Pa boš rekel: »Spolni nagon je vendar nekaj naravnega, zakaj bi se mu moral ustavljati?« Seveda je naraven, naraven tako, kot je nekaj naravnega reka ali veletoč. Dokler reka teče v svoji strugi — to je primera za zakonsko spolno življenje — je njena sila in moč za vso deželo pravi blagoslov: nosi ladje in parnike, ogromne elektrocentrale na njej dajejo luč in energijo celim državam. A gorje, kadar ta veletoč prestopi bregove — to je primera za izvenzakonsko spolno izživljanje — in preplavi deželo! Uničena polja, podrti hiše, opustošenje in utopljeni so posledica.

Vse naravne moči, torej tudi spolni nagon, morajo biti uravnane, da nam prinašajo srečo in blagoslov. Saj ne bo nihče resno trdil, da predzakonsko spolno izživljanje in še bolj javne hiše, ti Babiloni spolne razbrzdanosti, človeški družbi nosijo blagoslov in korist.

Kdor torej hoče biti srečen v zakonu, naj že pred zakonom živi po pameti, naj bo osebno pošten, naj ima pravo gledanje na predzakonsko ljubezen in naj živi po tem spoznanju. Potem bo vroč dekletov odgovor zvestobe na fantovo vprašanje: »Al' me boš kaj rada imela?« obema prinesel srečo v zakon in življenje. J.

Današnja dekleta

Ali ti je všeč Stanko?
Da... Lep avto ima.

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Založba Družbe sv. Mohorja. — Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. — Vsi v Celovcu. — Printed in Austria

VII. LETNIK - MARČ 1959

Naročila ob slovesu

V tem mesecu bo krščanski svet obhajal spomin najstrašnejše drame v človeški zgodovini. Ob pretresljivih cerkvenih obredih bomo spremljali našega Gospoda pri njegovem velikem odrešilnem delu, ki je doseglo svoj višek na gori Kalvariji.

Kako drage so nam vse podrobnosti iz dogodkov prvega velikega tedna!

Gospod je vedel, kaj prinaša bližnja bodočnost. Nanjo se je pripravljaval od prvega trenutka svojega bivanja na zemlji, a je tik pred svojim odhodom v trpljenje hotel še marsikaj urediti.

Na veliki četrtek je Gospod zbral okrog sebe svoje zveste k zadnji poslovilni večerji. Za vse prisotne so to bili slovesni in pomembni trenutki. Gospodu se je nudila zadnja priložnost svojim vernim izročiti poslednja naročila, svojo oporoko.

+

O čem bo Gospod Jezus govoril učencem v tem odločilnem trenutku? Gotovo bo razpravljaval o zadevah, ki se mu zde najvažnejše. Vsekakor!

V tem trenutku je Gospod gledal v bodočnost. Mislil je na usodo svoje Cerkve in na njeno poslanstvo v svetu. Zato je svojim vernim izročil skrivnostno orožje, ki naj ščiti to mlado versko občino. Orožje, ki bo porušilo rimsko cesarstvo, premagalo visoko grško filozofijo ter pritegnilo nase srca milijonov zatiranih. Izročil jim je orožje, ki bo Njegove zveste skozi tisočletja vodilo od zmagoslavja do zmagoslavja.

Skrivnostno, nepremagljivo orožje!

Kako se imenuje, smo radovedni?

Naj nam po besedilu pesmi velikega četrtega to orožje predstavi naš Gospod sam:

»Zapoved moja ta je sveta:
da LJUBITE se med seboj.
Kot sem jaz vas LJUBIL, se LJUBITE
in zvesti BRATJE si bodite!«

Skrivnostno orožje, katero nam je Jezus zapustil v svoji oporoki, je torej ljubezen. Na to je naš Gospod polagal največjo važnost že ob svojem javnem delovanju; o tem govori pri slovesu.

+

Pri našem Gospodu je vse bilo ljubezen. Zato je tudi krščanstvo zgrajeno na ljubezni, je vera ljubezni. Vir privlačnosti krščanstva, počelo njegovega življenja, razlog njegove notranje sile je v oporoki velikega četrtega: »LJUBITE SE MED SEBOJ!«

Isti večer je Jezus še poudaril: »Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen med seboj« (Jan 13, 35).

Znak kristjana je torej ljubezen. Kdor ne ljubi, mu manjka nekaj bistvenega. Tak ni več resničen kristjan. Ljubezen je odločilna! Če ljubezni nimamo, nam vse drugo nič ne pomaga.

+

Krepost ljubezni je v resnici pomembna in lepa, a... težka. Naša k slabemu nagnjena narava se ji često upira z vso silo.

Gospod Jezus je to dobro razumel. Videl je velik prepad med ideali, h katerim nas vabi, in stvarnostjo. Spoznal je, da bi bilo nevarno nas pustiti same. Kajti v tem primeru bi vsi Njegovi pozivi k ljubezni hitro padli v pozabo. In s tem bi se zrušili temelji Njegovega odrešilnega dela med nami. Iskal je rešitev temu težavnemu problemu. — Našel jo je.

V svoji nedoumljivi dobroti in modrosti se je odločil, DA BO OSTAL MED NAMI na čudovit in skrivnosten način, ki si ga more zamisliti samo vsemogočni Bog.

+

To namero je Gospod izvršil pri »zadnji večerji« še pred poslednjim pozivom k ljubezni, ko je vpričo svojih apostolov ustanovil ZAKRAMENT PRESV. REŠNJEGA TELESA.

Kako se je to zgodilo?

Berimo poročilo evangelista sv. Mateja: »Pri večerji je vzel Jezus kruh, ga blagoslovil in razlomil, dal učencem in rekel: »Vzemite, jejte, **TO JE MOJE TELO**«. In vzel je kelih, se zahvalil, jim ga dal in rekel: »Pijte iz njega vsi. To je namreč **MOJA KRI NOVE ZAVEZE**, ki se za mnoge preliva v odpuščanje grehov« (Mt 26, 26–29).

»To delajte v moj spomin!« (Lk 22, 19).

+

Kaj sledi iz omenjenega? Poslušajmo nam od Kristusa postavljeno učiteljico, sv. Cerkev! Njen nauk je popolnoma jasen.

Cerkve uči, da se pri vsaki maši ob duhovnikovih posvetilnih besedah: »To je moje Telo« in »to je kelih moje Krvi«, kruh in vino spremenita v telo in kri našega Gospoda.

Nauk Cerkve je tedaj, da je v sv. hostiji navzoč Kristus, na skrivnosten način sicer, a stvarno in resnično.

On je tam, da naš posluša, ljubi, tolaži, nam služi v dušno hrano ter se v daritvi sv. maše na nekrvavi način daruje za nas in za naše grehe, kot je to storil krvavo pred dva tisoč leti na gori Kalvariji.

Naše cerkve zato niso samo prostorne dvorane, namenjene verskim sestankom, temveč so v resnici **HIŠE BOŽJE**, bivališča Boga samega.

+

Vnajslovesnejšem trenutku svojega življenja nas je Gospod torej živo opozoril na temeljno načelo naše vere, ki je ljubezen, ter nam je izročil tudi sredstvo, ki naj nam pomaga življenje vskladiti s tem načelom:

Krepost ljubezni po zakramentu ljubezni.

Kot je Jezus nekoč govoril svojim učencem, govori danes nam vsem: »Vzemite in jejte!«

Jejmo, bratje in sestre, od tega kruha, da bomo v njegovi skrivnostni moči vsi mogli učinkovito slediti zapovedi ljubezni. Kajti kakor številna žitna zrna postanejo en kruh, tako smo vsi poklicani, da po

prenovitvenem delovanju evharističnega kruha postanemo bratje in sestre med seboj, ena družina, eno skrivnostno telo v Kristusu.

»To vam naročam, da se ljubite med seboj!« (Jan 15, 17)). *V-ko.*

Jezus na križu

Ko Jezus na križu visi,
od bolečin se mu čelo znoji;
trnjeva krona mu glavo skali,
za rane krvave usmiljenja ni.

Pred križem Mati Marija kleči
žalostna, v Božjega sina strmi.
Jezus pa z voljo prenaša trpljenje,
za svoje ovčice daruje življenje.

Pošilja: Jožica Muha (11-letna) Geleen, Nizozemsko.

Ali je resnično?

»Krasno, čudovito je to!« je vzklikal veliki francoski državnik Clémenceau, ko mu je opat Chautard v daljšem razgovoru govoril med drugim tudi o presv. Evharistiji.

Krasno vsekakor!

Pa je tudi **RESNIČNO**?

Ali imamo za to take dokaze, ki bi mogli zadovoljiti naš razum?

Imamo jih!

+

Največji dokaz je beseda Jezusa samega, ki je ta zakrament ustanovil na veliki četrtek zvečer, predno je nastopil pot Kalvarije. On je Sin božji, ki je postal človek,

o čemer nam jasno govore Evangeliji in zgodovina, ter nas kot tak **NE MORE VARATI**.

Drugi dokaz je nauk Cerkve, ki nam govori v imenu Boga in kateri je zagotovljena posebna božja pomoč, da ne bo učila nič zmotnega.

V Jezusovo prisotnost v beli hostiji so verovali apostoli in prvi učenci, ki so Gospoda še osebno poznali, Ga često poslušali ter Ga pozneje v zakramentu presv. Rešnjega Telesa tudi častili.

O resničnosti Jezusove navzočnosti v beli Hostiji nam govori globoka vera vseh krščanskih rodov, med katerimi so bili moške in žene, ki so po svoji razumnosti in kreposti postali ponos vsega človeštva.

Vsi ti dokazi, ki so sicer bolj zunanji in jih zaradi pomanjkanja prostora moremo samo omeniti, nam govore, da je **PAMETNO** verovati v zakrament presv. Evharistije.

+

Ali vendar naši radovednosti še ni popolnoma zadoščeno. Vsiljuje se vprašanje, **KAKO** je to mogoče? Kaj pravi naš razum o zakramentu presv. Rešnjega Telesa?

Priznamo, da razum ne more imeti polne luči o tem vzvišenem pojavu in mu ni dano popolnoma dojeti, **KAKO** je Kristusovo telo navzoče v Hostiji.

Evharistija je **SKRIVNOST**, ki presega naše umske sile, a se zaradi motivov, ki smo jih zgoraj omenili, **RAZUMNO** nalaga naši veri.

+

Ob besedi skrivnost neverni dvigajo krik in vik.

A morali bi ostati skromnejši v svojih izjavah. Ako namreč ne verujejo v Boga, so prisiljeni trditi nemogoče stvari: da je n. pr. svet nastal sam od sebe, da stroj zemeljske oble deluje brez strojnika, da je veličastni red v vsemiru nastal brez predhodnega načrta itd. . . . Če pa verujejo v Boga, so prisiljeni verovati v stvarstvo sveta po Bogu, kar je nekaj izrednejšega kakor pa Evharistija.

Neverni, ki zametajo Evharistijo, ker je skrivnost, naj bodo **DOSLEDNI** ter naj zavračajo vse: vodo, zrak, zrno, malo žužel-

ko, travnato bilko itd., saj je vse to **SKRIVNOST** v naravi. Vsega tega namreč človeški razum ne more popolnoma dojeti.

Mi živimo v skrivnostih kakor riba v vodi; kako bi se torej čudili, da naletimo na skrivnosti v veri, znanosti o Bogu, ki je tako velik in tako vzvišen nad človekom?!

+

Ne čudimo se tedaj, da ne moremo Evharistije popolnoma doumeti. Da bo naš pristanek na to versko resnico v skladu z razumom, ni potrebno, da jo naš um popolnoma dojame, marveč je dovolj, da razum ugotovi, da, če ga Evharistija presega ter je **NAD** njim, s tem še ni rečeno, da bi bila **PROTI** njemu.

Veliki sv. Avguštin je v zvezi s tem zapisal tole čudovito misel: »Mi ne moremo odreči Bogu te prednosti, **DA JE SPOSOBEN STORITI VEČ, KOT MOREMO MI RAZUMETI**. On je pač neizmerno večji od nas.«

K-ov.

SKRIVNOSTNA POTA:

Zdravnik med rudarji

Kdo ni bral »Citadele«? Kdo med zapadnim svetom ne pozna pisatelja A. J. Cronina? Rodil se je 1896. na Škotskem, postal zdravnik v Glasgowu, bil med rudarji v Juž. Walesu, izvrševal prakso v Londonu, dokler ni obolel. Ko se je na Škotskem zdravil, je našel svoj pravi poklic — pisatelja. Našel pa je tudi pot k Bogu. — Naj kar sam pripoveduje:

»Kot dijak na vseučilišču sem bil kot toliko drugih: človek je zame pomenil le obliko popolnega stroja. Ničesar nisem našel, kar naj bi pomenilo neumrljivo dušo. Vse o Bogu sem smatral za pravljico; bil sem vzvišen nad vsako misljo o Bogu.

Kot zdravnik sem prišel v doline Juž. Walesa med rudarje. Videl sem življenje

in ljudi, ki so s pogumom in humorjem prenašali vse težave svojega življenja. Prvič v življenju sem začutil, da je še nekaj nad telesom. Ko sem ljudem pomagal na svet ali pa bil ob postelji umirajočega človeka, so se mi pokazale nove duhovne vrednote. Spoznal sem, da knjige niso zajele vsega življenja. Izginil je moj napačni ponos in to je bila moja prva stopnja k Bogu, dasi se takrat tega nisem zavedal.

Ljudje v Juž. Walesu so bili zelo verni in vpliv vere na njihovo življenje je bilo čutiti pri vsakem koraku. Nikdar ne bom pozabil nesreče v rudniku, ko je eksplozija zasula štirinajst rudarjev pet dni. Vsa vas je one dneve molila. Ko so se reševalci približali zasutim, so zaslišali kot v daljavi pesem: ‚Bog, Ti si naša pomoč na veke...!‘ Ko so prve rudarje spravili iz rudnika, se je vsa vas pridružila pesmi, da je odmevala po dolini, polna veselja nad skoraj čudežno rešitvijo. Sam sem prišel z rudarji na površje, ob dnevni sončni svetlobi sem videl njihovo vero, ki mi je bila v veliko spoznanje.

Po dobrem letu sem odšel v drug kraj, kjer sem pogosto prišel skupaj s krajevno babico. Bila je stara nekaj nad 50 let, odkritega obraza in jasnih oči. Velikokrat mi je pomagala, ko sam nisem bil gotov, kaj bi bilo potrebno storiti. Občudoval sem njen pogum, mirnost in zadovoljstvo, ki ga ni zmotila niti pozna ura niti nerodni ljudje. Njena plača je bila majhna, dasi je bila pri ljudeh zelo priljubljena.

Nekoč sem ji ob čaši čaja dejal: ‚Poslušajte, zakaj ljudem ne rečete, da bi vas bolje plačevali? Smešno je, da delate tako težko za tako plačo.‘

Nasmehnila se je: ‚Je kar zadosti zame, saj malo potrebujem.‘

‚Zakaj?‘ sem dejal. ‚Vam bi malo več denarja na teden prav prišlo.‘

Po kratkem odmoru je rekla: ‚Doktor, ako je Bog zadovoljen z menoj, sem tudi jaz zadovoljna.‘

Te besede so morda imele zanjo le malo pomena, zame pa so bile kot razodetje. Spoznal sem pomen njenega življenja in kako prazno je bilo moje. Tako so rudarji in babica počasi podirali mojo nevero.

Prav gotovo nisem profesor bogoslovja. Tudi ne bi bil sposoben napisati velike razprave o Bogu, ali reči morem, da jaz in svet danes potrebujeva Boga.

Nikdar ni bilo tako važno dati odgovor na vprašanje o Bogu. Pol sveta je danes navezanega na brezbožno ideologijo, kjer se vse stori, kar je mogoče, proti Bogu. Druga polovica, dasi neprestano išče odgovora, se le malo zaveda nevarnosti, ki preti, ali pa išče rešitve tam, kjer je ni.

Ko sem imel v Londonu nekaj prostega časa, sem vodil med delavsko mladino klub. Nekoč sem povabil znanega zoologa, da je mladim ljudem predaval, kot se tolikokrat pravi, »resnico« o postanku sveta. Odlično je razlagal, kako se je prvotna masa gibala in kako je prišlo do življenja. Dosti težka hrana za mladce, ki so bili vajeni bolj preproste jedi. Ko je končal, je bil nagrajen z vljudnim ploskanjem.

Po kratkem nerodnem premoru se je nato dvignil mlad fant dosti nervozno in še malo jecljal je zraven. ‚Oprostite, gospod!‘ je rekel. ‚Dobro ste povedali, kako so oni veliki valovi udarjali na bregove. Toda povejte nam še: kako pa je ona voda tja prišla?‘

To precej naivno vprašanje je napravilo svoj vtis. Postal je tiho, da bi slišal šivanko. Govornik je zgledal nevoljen in počasi je zardel. Preden pa je odgovoril, je smeh napolnil prostor. Naj je bilo predavanje še tako »znanstveno«, podrlo ga je preprosto vprašanje.

Nedavno sem obiskal mesto Firenze v Italiji. Rad bi raziskal nekaj najbolj starih rokopisov v bližnjem samostanu. Odkril sem pa mimogrede največji zaklad, ki ga človek more najti. Na vrtu sem srečal starega, plemenitega vrtnarja, ki je skrbel za vrt vse svoje življenje in to vsakdanje delo spreminjal v večno molitev. Ta vrtnar mi je odgovoril: ‚Ko opazujem češnjava drevesa, ko so v cvetju, in potem, ko so polna sadov, verujem v Boga!‘

Ako bi mogli imeti samo malo te velike vere in bi se mogli popolnoma prepustiti božji volji, potem bi si rekli: ‚Nič nisem, ničesar ne vem!‘

Ko sem bil še zdravnik, sem bil večkrat klican k starejšemu človeku, ki se je celo življenje hvalil, da živi brez Boga. Prepiral se je s hčerko, ki je poročila globoko vernega učitelja. Ko se je bližal konec njegovega življenja, je še vedno vztrajal v svoji neveri in hčeri je velikokrat zatrjeval: „Ne misli, da me boš prepričala. Prav nič ne verujem v Boga!“

Nekega dni pa mu je hči odgovorila: „Ali, oče! On veruje v tebe!“ Ta kratka opomba je uničila vse njegove predsodke. Našel je pot k Bogu.

Karkoli mislimo ali karkoli napravimo, še vedno smo otroci božji. On vedno čaka na nas in zadostuje le ena beseda, da ga priznamo.«

Ostajenje

*Kot bi peli angelci Vstajenja dan,
trobijo trobentice čez mlado plan.*

*Zvončki jih povprašajo: »A kdo je vstal?«
Ej, nevedni zvončki vi: nebeški Kralj!»*

*Viri vstajajo iz ledenih skal,
cveti vstajajo iz spočitih tal.*

*Vsi mi kličejo: »Tudi ti boš vstal,
ko boš v grobu zimski mir prespal!«*

(Poslala Matl, Francija)

Simon Gregorčič:

Govor o **ŽELODCU**

2.

Želodec je središče človekovo: »centrum hominis«, je rekel moj nekdanji učitelj, ki pa menda ni mislil, da je tako imenitno resnico izrekel. Središče človekovo, t. j. človeku glavna stvar! In to je želodec ljudem v resnici! Glava in srcé stojita vrh njega, pa človek ni srca ni glave tako zvesto ne sluša kot želodec. Želodec je kralj v

človeškem truplu: on veže vse naše misli, ves pogovor se vrti okolu — jedi! Otrok se zjutraj komaj iz slame ali iz listja izvalja, krmižljeve oči se mu niso še odprle, že napne male ustnice poljokaje: »Mama, lačen sem!« ali pa: »Kaj bomo za kosilo?« Prva skrb, skrb za želodec! Pa mislite, da so le otroci taki? Še več je odraslih, ki vedno mislijo le na jed in pijačo, ki si še nebes ne morejo misliti brez vina in žganja, brez klobas in mesá. Veliko jih je, katerim je trebuh stric in ujec, nunc in nuna, oča in mati, ali celo — bog! Vsi poprašujemo zmeraj le to: »Kedaj bom jaz sit?« in samo o enem, ki se je bil menda prenajedel, sem slišal praviti, da je klical: »Kedaj bom jaz lačen!« Vsa skrb človekova — za želodec! —

»S trebuhom za kruhom«, je geslo ljudi! In res, marsikdo se povsod dobro počuti, kjer si more trebuh nasuti, »tam je moj dom, kjer kruha stradal ne bom«, tako slišim ljudstvo govoriti. Za kos kruha marsikdo um in srcé zataji! Trebuh je mož! — Marsikateri domorodec, domorodec — za želodec. Toda ta se bo šele izpolnila, ko pridejo za nesrečno Slovenijo boljši časi.

»Človek je, kar jé«, učé nemški modrijani Büchner, Moleschote, Vogt i. dr., t. j. vse človek postane le po jedi: vse njegove čednosti in slabosti, vso njegovo modrost in norost ima želodec na vesti, ker vse to izvira iz jedi. Če je to res, potem šele je želodec korenjak! Ker pa »človek je, kar jé«, tedaj bodo zanaprej dobre jedi — najboljše bukke; dobri kuharji in kuharice bodo najmodrejši učitelji in učiteljice; najbolj cenjeno orodje imajo zanaprej biti: kotli, lonci, kozice, noži in vilice, kuhalnice, burklje, grablje itd.; bukev v prihodnje ne bomo pisali drugih kot »kuharske bukke«; bukvarnice in šole bodo — kuhinje in kleti! To je moj načrt prihodnje šole, kedar obveljá povsod načelo: »človek je, kar jé!« V take šole menda ne bo treba nikogar siliti s šibo in palico, vsi jih bomo obiskovali dragovoljno. Država pa, ki ima dolžnost skrbeti za lepo izrejo podložnikov, nam bo morala dati takih učiteljev in šol, kakršne sem naštel. To se nam bo dobro godilo!

Želodec je imeniten, pa tudi siten gošpod, ki potrpljenja ne pozna: Ob svojem

času mu moraš dati zahtevani kos. Njemu je zastoj pridigati in ga z besedo tolažiti, ne dá ti miru, dokler mu želje ne izpolniš. Ene reči ne more trpeti: lakote! Post je njegov najhujši sovražnik, obložena miza — to je njegovo veselje! Ali kadar pomanjkanje ali pa Cerkev post napovesta, takrat mu prihaja hudo! Takrat si poje žalostno pesem:

*V adventu in v postu za mizo
sedim, o joj!*

*Umiram slabosti, se stradat'
učim, o joj!*

*Po črevih le grize, v trebuhu
boli, o joj!*

*Ker prazne so mize, želodec medli!
O joj!*

Žal, veliko jih je, ki bi morali peti to pesem vsak dan. Stradajočih želodcev, ki živeža potrebujejo, pa ga nimajo, je na milijone na tem svetu! Koliko jih je, ki jim ne ostaja drugega ko vohati, kadar bogatini cvrejo in pečejo, ki zoper lakoto nimajo drugega pripomočka ko ta, da pas za več jamic stisnejo! Ah, ko mi to na misel pride, mi dobra volja neha in smeh usahne! Po mestih, kjer je največ presitežev, je tudi največ stradalcev. Kako jim pomagati? To je veliko vprašanje — vprašanje želodca, — učeni ljudje mu pravijo *socialno vprašanje*. So druga vprašanja tudi važna, ali najprvo je gotovo vprašanje želodca — ali socialno. Kadar se bo to vzajemno reševalo, takrat bo na zemlji strah in groza kakor nikdar poprej; reševalo pa se bode z ognjem in mečem, to je gotovo, ker ga ljudje nočejo rešiti s srcem — s krščansko ljubeznijo!

Želodec je siten gospod. Kako dobro bi bilo na zemlji, ko bi želodca ne bilo! Ne bilo bi treba ne kopati ne orati, ne sejati ne žeti. Vse se trudi, da želodcu služi. Ko bi želodca ne bilo, hé to bi hotel videti, koliko pridnih rok bi še bilo na svetu? Če se lenuh še kedaj dela pritakne, kedo ga k temu prisili? Želodec, ki mu kruli in cvili! Ko bi želodca ne bilo, kako bi se dalo v senci ležati brez skrbi, kaj bo drevi in jutri! Ko bi želodca ne bilo, potem bi ne bilo ne bogatinov ne siromakov, vsi bi bili enaki, ker bi nobeden drugega ne potrebo-

val. Ko bi želodca ne bilo, ne bi bilo treba ne kuharjev ne kuharic, ne kupovalcev ne prodajalcev, ne soldov ne soldatov ne advokatov. Vladal bi večni mir; ne bi se niti trgali niti pravdali za vsako jajce, ki ga naša kokoš na sosedovem hramu iznese! Nehale bi tatvine, goljufije in sleparije, — začel bi zlati čas! O, ko bi želodca ne bilo!

Kaj pomaga?! Tega sitneža ne odpravi noben deželni niti državni zbor! Ko bi bilo to mogoče, pri tej priči zložim prošnjo in stavim, da jo vsak podpiše!

So pa vsakovrstni želodci: zmerni želodci in požrešni želodci. Požrešen želodec bi jaz primeril mlinarjevemu mehu, katerega mlinar z moko nasuje, povrhu pa še s palico natlači; toda med tlačenjem lahko meh pokne; tako tudi nezmeren želodec, ne da bi ravno počil, ali ponoči take presiteže rada mora tlačiti, moré jih težke sanje o roparjih in sovražnikih, ko so jim ravno za petami, katerim pa ni moč utéci; presitega človeka ponoči lahko malce doleti (t. j. zadene mrtvoud) in zjutra se več ne zbudi.

Nahajajo se izbirčni želodci, ki iščejo samih oblizkov, sladkih prigrizkov, kakor ble-di mestni gospodiči; nasproti pa tudi še živé pošteni zadovoljni želodci, ki se držé stare postave: »Naj bo slama ali seno, da je le polno črevo!«

So dobri in slabi želodci. Slab želodec je slab minister v državi, slab gospod v hiši; družina se pri tem ne opita in udje se pri onem ne odebelé. Dober želodec je pa velika sreča za človeka, on vse shrusta in zmelje. Moj dragi Boris je o tem tako zagodel:

*Kdor hoče na sveti veselo živeti,
On mora dober želodec imeti,
Želodec dober in slabo srce.
Oboje dobro — to skupaj ne gré.*

Dober želodec imeti je res lepa reč, ali dober želodec imeti pa nič za usta, — to je hudó; zato želim vsem dober želodec pa zraven kaj za prigrizek — in tako: dober tek! pazljivi čestiti poslušalci, k mastnemu puranu, ki so nam ga vrla mamka spekli na praznik presnetega Kurenta, patrona vseh trebušnikov. Amen.«

3

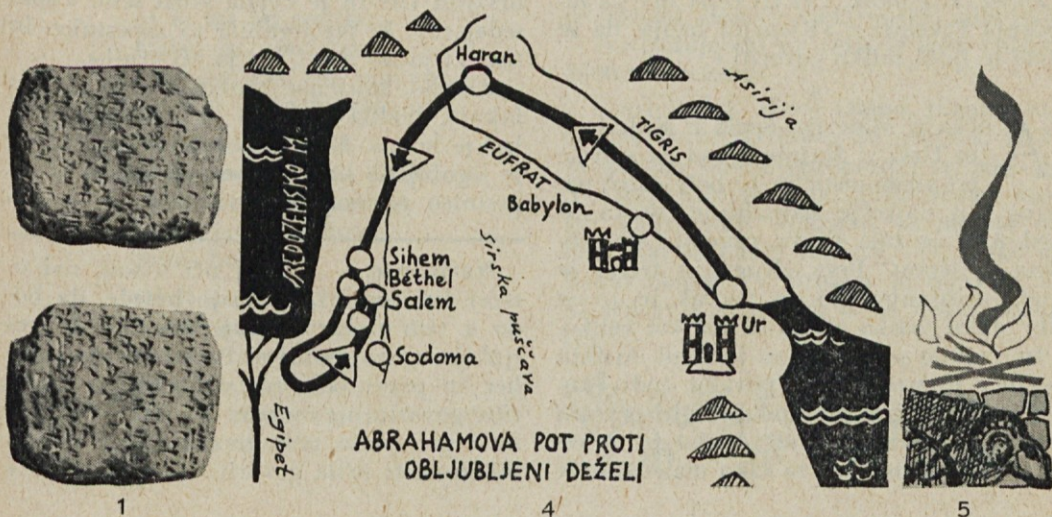

2

ABRAHAM, oče izvoljenega ljudstva

(okoli l. 1800. pred Kristusom)

- 1 Mezopotamija je bila okoli 1800. pr. Kr. poleg Egipta najbogatejša in najbolj civilizirana dežela. Tedanja mesta so imela velike temple in astronomske opazovalnice. Ljudstvo je častilo bogove, ki naj bi bivali na zvezdah. Poznali so tudi pisavo, tako zvali „klinopis“.
- 2 Pisali so tako, da so v opeko vtisnili klinaste znake. V pariškem muzeju Louvre je shranjen (iz 2000. pr. Kr.) vrh kamna, na katerem je vsekana podoba „boga-Sonca“, ki narekuje kralju Hammurabiju zakone. Kralj je dal zapisati zakone svoje države. To je najstarejši doslej odkriti zakonik na svetu.
- 3 Ob mestih so živeli pod šotori semitski nomadi in napajali svoje črede ob studencih. Tak je bil tudi Abraham, pri mestu Ur na Kaldejskem.
- 4 Prva knjiga sv. pisma poroča: „Dvigni se, pusti svojo rodovino in se odpravi na pot proti deželi, ki ti jo bom pokazal. Iz tebe bom naredil velik narod in po tebi bodo blagoslovljeni vsi narodi sveta...“ (1 Mojz 12, 1).
- 5 Abraham mu je veroval, veroval tudi, da ga je Bog preskušal in mu ukazal darovati edinega sina Izaka, in postal je očak judovskega ljudstva, ki naj bi pripravil prihod Odrešenika sveta – Kristusa.

Veseli dogodki

Pod tem naslovom sem vam, dragi bralci »Naše luči«, večkrat kaj smešnega napisal. Sedaj me nekateri zmerjajo, da sem postal lenuh in sebičnež, ker se smejem sam, namesto da bi kazanje zob tudi drugim privoščil.

Naš dobri izseljenski duhovnik msgr. Zupančič mi je rekel, da se sicer ne počuti tako slabega, da je pa že parkrat bral, kako je bolehen in uničen in da bo menda že res tako, ker so drugi ugotovili, da je tako. Tudi meni ne gre v glavo, da bi bil tako strašen lenuh in sebičnež, pa ker drugi o meni tako sodijo, bo menda že držalo, kajti kar drugi rečejo, je vedno res . .

Pa se bom vendar branil in zato sem sklenil, da vam danes napišem par vrstic o lenuhih in sebičnežih in s tem dokazem, da jaz še nisem največji lenuh in sebičnež na svetu.

Štrpcelj, Bizzec in Frkemezu so ležali lepega poletnega dne, ko so se njihovi sovaščani potili vsled preobilnega dela, v senci košatega drevesa in vsak je molil — ne rožni venec, ampak vse štiri od sebe. Niti govoriti se jim ni hotelo.

Po dolgem času se pa le oglasi Štrpcelj: »Fanta, zdi se mi, da nekaj smrdi.«

Dobre pol ure je bilo zopet vse tiho, potem se pa oglasi Bizzec: »Pa res nekaj smrdi; zdi se mi, da Frkemezetova hiša gori.«

Zopet dolg molk. Čez tri četrt ure pa za godrnja Frkemezu: »Klepetca babja, da se vama le ljubi toliko govoriti.«

Ančka iz Materije, Špela iz Koludrije in Urša iz Štajnprika so pa slovale po vsem svetu in še bolj daleč naokrog kot največje skopuhinje. Vsaka izmed njih je bila prava pravcata posebljena sebičnost. Prva, druga in tretja je imela prihranjen po en tisočak in to je bilo takrat veliko ali pa še več kot veliko.

In zgodilo se je, da se je ženil Ančkin »kužin« (bratranec) in povabil tudi »kuzinko« na svatbo. Ne spodobi se iti praznih rok na ženitovanje; tudi Ančka je to vedela; tisočak menjati za tako malenkost je

pa tudi težko. Le poslušajte, kako se je znala izviti.

K mesarju je šla in prosila kost prešičjega stegna za psa. Lepo ga zavije, krilo pa obleče raztrgano in se od zadnjega konca prikrade k brantrančevi hiši, kjer je bil privezan pes. Raztrga zavoj in ga zaluča sultanu, potem se pa začne dreti, kot bi jo štirje drli, da je kupila gnjat za ženina, da jo je pa pes popadel, ji snedel gnjat in še njej krilo raztrgal itd. Svatje, kar jih je bilo že zbranih, so pridrli iz hiše, jo odpeljali noter, ji dali novo obleko in ji stregli, kar so le mogli, da je revica zopet prišla k sebi.

Špela iz Koludrije je pa rada jedla sir in si ga zato tudi tu pa tam kupila. Nekoč ji je trgovec zavil v papir, hoté ali nehoté, nekaj, kar je bilo bolj milu podobno kot pa siru. Prelena, da bi ga nesla nazaj in preskopa, da bi ga vrgla proč, je rekla: »Naj bo pa za duše v vicah!« in je vsega pojedla. Seveda je bilo potem joj in prejoj, ker so se hotela čreva čimprej iznebiti nesirovega sira, kajti »žajfa« je »žajfa«, sir je pa sir. »Naj bo že tako ali tako, proč ga pa le nisem vrgla — sira,« je rekla Špela sosedi.

In še o Urški par besed. Urška je svoj čas našla v Štajnpriku lepo zlato zapestnico. Vedela je, da mora po božjih in svetnih postavah iskati tistega, ki jo je izgubil. Urška pa je bila »prefrigana« za deset drugih uršastih Urš in je dejala sama sebi: »Bom sedaj raje še jaz izgubila to zapestnico in tisti ki jo bo našel, mi jo bo vrnil.«

Rečeno, storjeno! Naredila si je v žepu luknjo, hodila po cesti in res »izgubila«, kar je hotela. Skrbno je pri tem pazila, da je izgubljeno našel pošten človek in ji zapestnico pošteno vrnil. Tolažila se je po-

Navihanec. — Učitelj uči v šoli, naj otroci čim lepše izgovarjajo besede, da bodo s tem pokazali svoji mamici, da res ljubijo njeno govorico. Pa vstane mali Mihec in pravi: »Gospod učitelj! Jaz matere govorice ne morem ljubiti.« — »Zakaj ne?« ga vpraša učitelj. »Zato, ker me ni nikoli mati učila govoriti. Je mutasta...«

tem, da je »pošteno« prišla do dragocene-
ga zlata. Policija pa ni mislila tako kakor
Urška, ampak tako kakor vi, dragi bral-
ci, in je štajnprikarico za nekaj časa »za-
šila«, da je morala nezabeljen ričet otepati.
»Naj je bila ‚košta‘ (hrana) taka ali taka,
plačati mi je pa le ni bilo treba,« so bile
Urškine tolažljive besede, če jo je kdo po-
dražil, kje je zapestnica.

Sedaj bi moral zapisati še, kako so se
Štrpecelj, Bizgec in Frkemezu, Ančka iz
Materije, Špela iz Koludrije in Urška iz
Štajnprika med seboj poženili in ustvarili
tako nov rod največjih lenuharjev in egoi-
stov, kar jih je kdaj veseljstvo premoglo,
pa ne utegnem, res ne, in bi bil zato na
vso moč hvaležen gospodu Nandetu Ko-
ledniku, ki je pisatelj po poklicu, če bi
hotel to »štotorijo« naprej razvozlati in kon-
čati. Za plačilo mu bom dal en težek frank,
kadar jih bom imel.

J. J.

Oj ta vojaški boben . . .

Oj ta vojaški boben,
ta bo meni vel'ki zvon;
oj ta mi bo zazvonil,
kadar jaz umrl bom.
Bom, bom, bom, bom, bom, bom
bom, bom, bombrbom.

Oj ta mi bo zazvonil,
kadar jaz umrl bom.

Oj ta vojaška sablja,
ta bo meni svetla luč,
oj ta mi bo svetila,
kadar jaz umrl bom.

Cin, cin, cin, cin, cin, cin,
cin, cin, cirincin, cin . . .

Oj ta zelena trata,
ta bo meni zadnji dom,
oj tamkaj bom počival,
kadar jaz umrl bom.

Bom, bom . . .

Oj ti slovenski fantje
bodo pokopali me,
ti bodo me spremili
na zelene travnike.

tra, ra, ra, ra, ra, ra,
tra, ra, ra, ra . . .

Narodna.

Iz dežele pod

TRIGLAVOM

Stopili so v veljavo novi predpisi za ca-
rino. Odslej bo treba plačati carino tudi
za darilne pakete, ki jih kdo dobi iz tujine,
tudi za blago, ki ga domači državljani pri-
nesejo s seboj iz tujine.

V Sežani gradijo novo klavnico. — V
Bukovcih pri Borlu (pri Ptujju) so našli
bogati izvor zemeljskega plina. Ležišče je
1400 m globoko. — V Trbovljah in v Novi
Gorici so odprli novo poštno poslopje. —
V Žalcu so se odločili postaviti 15-nadstrop-
no skladišče za hmelj. — V Kočevju so se
lotili modernizacije rudnika. Grade nov
jašek.

Za izseljence je podružnica Izselske
matice v Murski Soboti izdala 18 fotografij
raznih prekmurskih krajev.

Na področju Idrije in Cerknega je oko-
li 4500 čipkaric, ki delajo za čipkarsko
podjetje v Idriji. Prodajajo čipke pred-
vsem v Italijo, zdaj pa tudi v Francijo in
Anglijo.

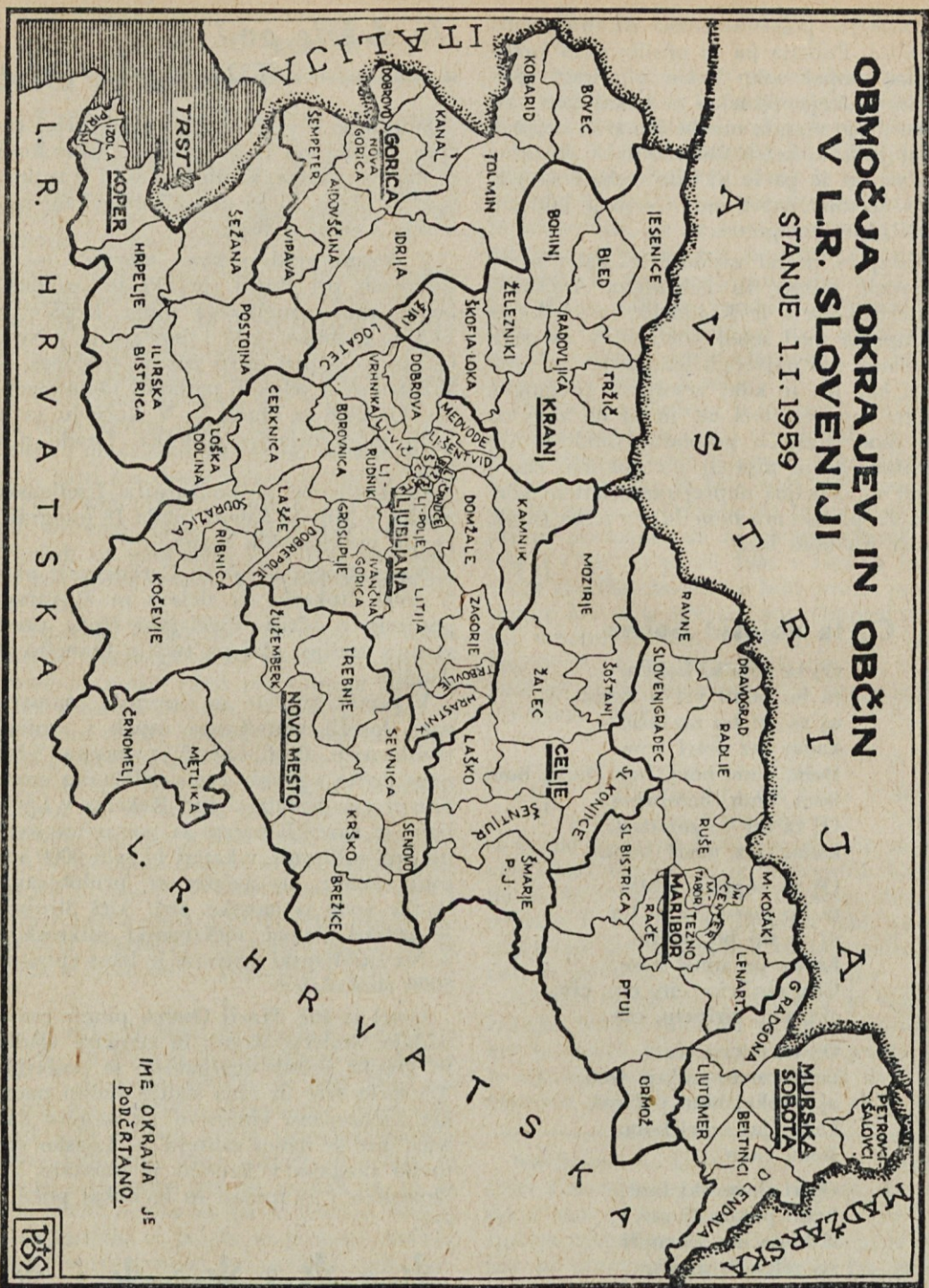
V preteklem letu so slovenski znanstve-
niki dosegli marsikateri uspeh s svojimi
raziskavanji. Prof. Lavrič je operiral 5-let-
nega dečka s prvim doma izdelanim umet-
nim srcem. Sodelavci inž. Rekarja v Ljub-
ljani so naredili načrte za postavitev sonč-
ne peči v Piranu, v kateri bi bilo 6000 sto-
pinj toplote, in načrte za pridobivanje
sladke vode iz morske. Inž. Aleš Strojnik
je izdelal domač elektronski mikroskop.
— Na ljubljanski univerzi je letos vpisanih
8000 visokošolcev.

Umrl je inž. Marij Osana, pionir radio-
oddaje. Stoletja slavna in cenjena, sladka
in krepka rebula (garganija) se poslavlja.
To sorto trte in vina sadijo vedno manj,
ker sodobnemu vinarstvu ne moreta dati
tega, kar se danes zahteva. — Lansko sve-
tovno razstavo v Bruslju je obiskalo 563
Slovencev v skupinah in še nekaj poedin-
cev.

OBMOČJA OKRAJEV IN OBČIN V L.R. SLOVENIJI

STANJE 1. I. 1959

IME OKRAJA JE
PODČRTANO.

Slovenski kraji v Jugoslaviji (komunistična republika Slovenija) so odslej razdeljeni na okraje in občine, kot jih kaže ta slika.

Naši izseljenci v PORURJU

»S trebuchom za kruhom!« so rekli naši najstarejši izseljenci v Porurju. Šli so za boljšim življenjem! To je bilo v času dvigane nemške industrije po poljanah ob reki Ruhr.

Po vseh državah so hodili agenti, ki so vabili delavce v nemške rudnike. Tudi v slovenske kraje so prišli in marsikdo je šel za njimi delat v rensko-vestfalske kraje. Tako so prišli tja prvi naši ljudje okoli l. 1880. Večinoma so bili samski, nekateri pa tudi kar z družinami. Sledilo jim je vedno več ljudi. Vsi so bili tedaj še državljanji Avstro-Ogrske. Večina ni znala nemški, a so se tega jezika kmalu naučili. Kmalu tudi ni bilo kraja, kjer je bil rudnik, da nisi našel tam Slovenca.

Teško je bilo našim ljudem v verskem pogledu. Našli so zaslužek, a so hoteli imeti tudi domačo službo božjo. Prišli so včasih iz domovine slovenski misijonarji in pridigali po kolonijah. Ljudje so se zbrali in prišli do želje, da ustanovijo svoja društva. Najprej so nastala pevska društva.

Tako je bilo nastalo Avstrijsko pevsko društvo »Triglav«. Učili so se peti slovenski in nemški. Sledila so jim pa še druga, zlasti podporna društva. Nekatera so se imenovala »avstroogrška rudarska društva«, druga naravnost »slovenska-katoliška društva sv. Barbare« (po zgledu nemških društev). Za duhovnega voditelja so si prizveli kakega nemškega krajevne duhovnika.

Prvo teh društev je bilo ustanovljeno okoli l. 1908. v Hambornu. Za duhovno vodstvo so prosili tamkajšnjega župnika, zdaj že pokojnega g. Köster-ja. Ta se je naučil slovenskega jezika. Hodil je tudi po drugih župnijah k Slovincem in jim pomagal ustanavljati društva. Po njegovem zgledu so se še drugi nemški gospodje vneli in začeli učiti slovenščine. To so gg.: Hegenkötter v Merbecku, Jenster v Hombergu, Tensundern v Gladbecku, Hülsman v Hamborn-Margloh in Fischer v Bochumu. Ko je g. Köster umrl, je prišel na njegovo mesto č. g. Baaken, ki je danes pomožni škof v Münstru. Tedaj je bil kaplan v Hambornu. Tudi on se je nekoliko naučil slovenski.

J. D.

(Nadaljevanje prihodnjič)

M E D N A M I I Z S E L J E N C I

Podprimo »Našo luč« s svojimi denarnimi prispevki!

Naša kapela

1. marec letos bo treba zapisati v zgodovino. Tega dne je bila blagoslovljena nova kapela slovenskih izseljencev na Angleškem. »Naš dom« je dal na razpolago prostore v podpritličju, med dvema sobama so vzdali nova široka vrata, da se kapela po potrebi razširi, tako da bo skupno prostora za 80 ljudi, kar bo za naše razmere kar zadostovalo. Oltar je pomaknjen v okno, ki je pokrito s težkimi zastori iz damasta. Oltar sam je lesen, iz

svetlega belega hrasta, dolg je 180 cm, ima tudi nastavek za svečnike in cvetje, tabernakelj je sorazmeren z oltarjem, oltarni križ je pritrjen tako, da se more dvigniti in uporabiti tudi za procesije. Vse, kar je kovinastega, je iz tolčene medenine. Običajni prostor nad kaminom je dal prostor za podobo Brezjanske Marije Pomagaj, ki je prav 10 let čakala, da dobi svoje mesto. Kamin je ostal, kot je bil: iz surove opeke, da poudari prehod iz naravnega v nadnaravno, nudi pa tudi prostor za luči in rože pred Marijino podobo. Tu vidite v vsaki cerkvi, da skoraj vedno gore sveče na posebnih stojalih. V naši kapeli je urejeno tako, da so le rdeče čaše s svečkami. Upajmo, da bodo tudi

vedno gorele. Križev pot je originalen: na širokem grškem križu je le Kristusov obraz ter številne postaje. Vse postaje imajo na hrbtu označeno, kdo jo je daroval ter tudi v čigav spomin. V celoti predstavlja spomenik na trpljenje preteklih dni. Verjetno drugih spomenikov tu ne bo, razen na samotnih pokopališčih raztresenih širom dežele. Zato je prav, da je tako ohranjen spomin. Postaje križevega pota so v skupinah; na vsaki dve postaji sta tudi dve sveči.

V kapeli bo **redna maša** ob delavnikih ob 7.30 zjutraj, vsako drugo nedeljo oz. po posebnem obvestilu pa ob 5. popoldan, po maši blagoslov in primerno cerkvenemu letu pete litanije ali druge molitve.

IZ MATIČNIH KNJIG: Krst: 31. januarja je bil krščen v župni cerkvi Edmonton (London) Ivan Lavrič. — **Poroka:** 23. novembra lanskega leta sta se poročila v župni cerkvi v Bargoedu Marija Krže in Karel Lavrič. — Čestitamo!

Blagoslov domov: V Edmontonu (London) je bil blagoslovljen novi dom Ivana Lavriča.

Spovedovanje za praznike: Za 1. marec bilo že v prilogi oznanjeno. 8. marca bo dopoldan spoved v **Stoke on Trent**, popoldan pa ob 5. pri St. Mary and St. John, **Wolverhampton**, sv. maša, spoved od 4. ure dalje. — 14. marca je spoved in maša v **Aberdare** dopoldan ob 10, popoldan ob 4 pa spoved v **Bargoed**. — 15. marca je spoved v župni cerkvi **Hitchin** od 10. ure dalje, popoldan ob 4 maša in pred mašo spoved v **Bedfordu** (Midland Road). — 21. marca je spoved pri Sv. Patriku, **Bradford**, ob 6.30 zvečer, v nedeljo, 22. marca, je sv. maša pri Sv. Avguštinu, **Leeds**, ob 9. (od 8. dalje spoved). Popoldan ob 5. je sv. maša pri Sv. Ani, **Keighley**, od 4. ure dalje spoved.

Na **VELIKI PETEK** je spoved od 11. ure dalje v cerkvi **St. John**, popoldan ob 2. pa v konventni kapeli na William Street, **Rochdale**. Tam bodo ob 3. uri obredni velikega petka, po obredih govor in blagoslov velikonočnih jedil. V isti kapeli bo na **VELIKO NEDELJO** in na velikonočni ponedeljek ob 11. sv. maša.

LIEGE — LIMBURG

Ker nam manjka točen seznam novih odbornikov, bomo o letnih občnih zborih naših društev poročali prihodnjič.

Nova članica Cerkve: V Antwerpnu je mlado ognjišču zakoncev **šostar—Zevnik** razveselila mala hčerkica, ki je pri sv. krstu dobila ime Martina-Olga. — Čestitamo!

Naši bolniki: Ponovno se je že morala zateči v bolnico po zdravniško pomoč ga. Ana Rožič iz Houthalena. G. Skutnik Alojz iz Ivoz-Ramet je bolehal zaradi rudarske bolezni. Ga. Medvešek iz Vuchta se je več tednov zdravila v bolnici. G. Mastnak iz Vuchta je tudi bil v bolniški zdravniški negi. G. Gracarju Alojzu je nesreča vrudniku težko poškodovala roko. G. Trlepa Antona muči želodčna bolezen. Ga. Gašperšič Ana iz Waterscheja je imela težko gripo. Zdravje g. Mojstroviča iz Houthalena že dolgo ni tako, kot bi moralo biti. Ga. Senica iz Waterscheja se zdravi v bolnici v istem kraju. Ga. Mrak iz Mechelena si je ob nesrečnem padcu na poledici zlomila rebro.

Omenjenim in vsem, za katere še ne vemo, želimo mnogo tolažbe od zgoraj na veliki teden in posebno v zmagoslavnem velikonočnem jutru. —

Smrtna nesreča na cesti: Žrtev avtomobilske nesreče je postal g. **Jurij Šabić** iz Serainga. Zapušča ženo in sina, katerima izrekamo svoje sožalje.

CHARLEROI — MONS

Slabo belgijsko vreme v začetku tega leta je 30. jan. ugasilo luč življenja rojaku **Francu Čresnarju**, roj. 1903. v Brestovcu pri Rogaški Slatini. Prebival je v Lodelinsart. — Zvedeli smo tudi za smrt rojaka **Josipa Petana** v sanatoriju Marcinelle. Ta rojak iz okolice Krškega je užival invalidno pokojnino le pet let. — Molimo zanj!

Res izjema pa je med našimi upokojenci Gregor Novak, ki bo 12. marca prazno-

val v Bray-lez-Binche svoj god. Rojen je bil l. 1880. Delal je po rudnikih v raznih državah 49 let. Še čilemu rojaku, ki rad bere »Našo luč« in ga še vedno zanima življenje po slovenskih krajih, želimo: Še na mnoga leta! — V istem kraju se je pred meseci poročila gdč. Dora Žagar z g. Rino Rossi. — V Hautrage se je poročil sin Antona Bolčine z Jeanine Brajer; Elio, sin Kristine Franz, roj. Bevčar, z Ukrajinko. — Vsem: Srečno!

Za svečnico se je v rudniku v Gilly posul rov 15 metrov na dolgo in živega zakopal Slovenca iz Italije Žvana Baluš-a. Njegov tovariš pri delu je bil na mestu mrtev, a on je ostal nepoškodovan ob steni in čakal 34 ur, da so reševalci prišli do njega in ga rešili. Bilo je to 400 metrov pod zemljo. Kakšna sreča za njega in za njegovo družino, doma tam v Beneški Sloveniji. — Za krajši čas je bil v bolnici g. Anton Mlekuž iz Badour.

PAS - DE - CALAIS

MERICOURT-SALLAUMINES. — Izkupiček z igre »Črni križ v gozdu« je bil namenjen za naše slovenske misijone. Igralcem iz Bruay-a in občinstvu iskrena hvala!

Nenadoma nas je zapustila **Jožefa Sikovšek**. Zapušča štiri otroke. Vsem darovalcem za pogrebne stroške: Bog plačaj! — Po več kot desetletni bolezni je zapustil to solzno dolino trpljenja rojak **Anton Kos**.

Sveti zakon so sklenili: dne 7. II. Pavla

POIZVEDBA

Ga. Alojzija Rožič, roj. črne l. 1900 v Gladbecku v Nemčiji, in njeni dve hčerki Lizika, stara okrog 26 let, in Marija, 24–25 let, so neznanega bivališča. Zadnji poznani naslov je bil: Chaussée de Charleroi, Fleurus, Ht., Belgija.

Kdor kaj ve o omenjenih, je toplo naprošen, da sporoči na naslov: Ana Rožič, Weygaerd straat 54, Houthalen, Limb., Belgija.

Vnaprej iskrena hvala za prijaznost!

T. Stopar in Henri Bourgois, 14. II. pa Rudolf Grandovec z Bogomiro Novak. Naj jih Gospod spremlja na njih življenjski poti!

Bratovščina živega rožnega venca je ob enem z voščilom za god msgr. Zupančiču prosila uredništvo NL za naslednjo objavo: »Čutimo se dolžni zahvaliti našemu msgr. Val. Zupančiču iz Liévina za vodstvo bratovščine in vse, kar nam je dobrega storil v preteklih letih. Zahvaljujemo se tudi, da nam je sedaj preskrbel takega gospoda: zanima se za petje, uči igre, otroke krščanski nauk in slovensko besedo. Radi ga povsod sprejmemo. Polnočnico smo imeli letos. Hvala mu za ves njegov trud! — Za odbor: Neža Slivšek.«

PARIZ

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo popoldne ob petih v kapeli **Montcheuil**, 35 rue de Sèvres, Paris 6° (Métro: SEVRES-BABYLONE).

Kot smo že zadnjič poročali, smo se v nedeljo, 8. febr., Slovenci udeležili sv. maše, katero je daroval pariški pomožni škof Rupp, ravnatelj vsega dušnopastirskega dela med izseljenci v Franciji. Ko je po sv. maši šel po prostorni cerkvi in pozdravljal prisotne, se kar ni mogel načuditi, ker je polovico bilo Slovencev.

Poroke: Dne 31. jan. so prejeli zakrament svetega zakona: **PLUT** Janez iz Krivoškega vrha pri Semiču in **KLOBČAR** Martina iz Drašičev pri Metliki ter **VALENČIČ** Danilo iz Lisca pri Jelšanah in **HRVATIN** Emilija iz Artviz pri Brezovici. — Dne 7. febr.: **GOMBAČ** Ludovik iz Trnovega pri Ilirski Bistrici in **ŠPILAK** Marija iz Hotize v Prekmurju ter **KRAJNIK** Ciril iz Volč na Primorskem in **PRODAN** Milka iz Buzeta v Istri.

Našim mladim družinam želimo obilo sreče; naj jih božja milost podpira in vodi na njihovi življenjski poti!

Važno sporočilo za begunce: O. F. P. R. A. (begunski urad), ki je bil doslej na 7 rue Copernic (po francosko se to bere: Kopernik, naši so pa navadno brali kar: copernik) se je preselilo v nove prostore in je sedaj njegov naslov: **O. F. P. R. A. — Section**

yougoslave — 23 rue La Pérouse, Paris 16^e
(Métro: Etoile).

ORGEVAL (Seine-et-Oise). — Gospa POLANEC Tilka se je pri porodu morala odločiti za operacijo. Na veselje moža in nas vseh sta oba, mati in otrok, pri dobrem zdravju.

NICE. — Koncem januarja in prve dni februarja nas je obiskal g. Čretnik iz Pariza in smo se tako v nedeljo 1. februarja Slovenci zbrali pri svoji skupni maši. Bili smo obiska zelo veseli in bi samo želeli, da bi po možnosti še večkrat prišel; to bo dobro za naše duše in za naše papirje.

16. februarja je z letalom odšla v Kanado gđč. KUŠTRIN Kristina, kateri želimo v novi deželi vse lepo. Več pa se nas odpravlja v Avstralijo...

LYON. — V prvem tednu februarja nas je obiskal g. Čretnik iz Pariza. Čeprav smo imeli sveto mašo na delovni dan zvečer, se nas je zbralo lepo število. Ko pride drugič, nas bo še več. Za obisk se lepo zahvaljujemo in kličemo: Kmalu zopet na svidenje!

LOURDES. — V „Naši luči“ najdemo tako lepe in zanimive stvari. V duhu in molitvah se tako lahko združujemo s Slovenci, raztresenimi po svetu in v domovini. Letos jih je prišlo zelo mnogo sem in smo skupno molili in peli naše lepe slovenske pesmi.

Vsem izseljencem in bralcem in Vam, g. urednik, želimo blagoslovljeno novo leto! Spominjamo se na Vas pri Lurški votlini. — Sestre Olga in Myriam, pomočnice vernih duš.

OB LUKSEMBURGU

AUMETZ. — Več gospá se vsak teden pridno zbira k vajam za ljudsko petje. Hvala jim! Upamo, da se bodo pridružili še drugi in druge.

V zadnjih dveh mesecih je moralo več Slovencev v bolnico v Algrange. Hvala Bogu so eni že doma, tako Novak Anton in Jurij Levart. Matilda Kunej in Jože Cigale pa sta že skoraj dobra in bosta kmalu doma. Cila Levart in Viktor Štrukelj sta še vedno v bolnici v Metz. 3. febr. je avto v Havange-u težko poškodoval Izidor-

ja Pintarja. Leži v bolnici v Algrange-u. Tam leži tudi g. Sedej; morali so mu namerč odrezati eno nogo. — T. Dejak, izs. duh.

TUCQUEGNIEUX. — Takrat ko je bila moja stara mama še mlada deklica, so baje prerokovali, da bodo prišli časi, ko bodo kure popoldne nesle jajca in duhovniki bodo popoldne maše brali in ti časi da bodo hudi časi. Če kure nesejo jajca popoldne, naj gospodinje povedo, jaz samo to vem, da so zdaj maše res tudi popoldne in tudi nas Slovence iz Tucquegnieux je doletela ta novost, da se zberemo vsako drugo nedeljo v mesecu ob šestih zvečer v naši leseni kapelici, kamor pride naš izseljenski duhovnik g. Tone Dejak iz Aumetza. Mašuje nam po latinsko, pridiga pa po slovensko, ker to še najbolj razumemo, čeprav smo že dolgo v tujini. Verniki nimamo pravice govoriti v cerkvi, tiho smo pa tudi težko, zato smo si pomagali na ta način, da kakšno zapojemo, saj petje je dvojna molitev, pravijo in je najbrž res. Kdor poje, je namreč prisiljen besede tako počasi izgovarjati, da lahko natanko premisli, kaj pomenijo.

Tako vidite — da se povrnem k prerokbi — imamo mašo popoldne, a s tem niso prišli k nam hudi časi. Ravno narobe, veseli smo nedelje, ko smo lahko pri maši tako, kakor smo bili »takrat v starodavnih časih, ko zares je ‚lušno‘ b'lo«; no pa resnici na ljubo povedano, tudi zdaj še ni hudo. —
J. T.

OB NEMŠKI MEJI

IZ PISARNE NAŠE MISIJE:

Oddaja slovenske službe božje po radiu Saarbrücken, o kateri ste brali v prejšnji »Naši luči«, je sijajno uspela. Vodstvo omenjenega radia je storilo vse z izredno dobrohotnostjo, da je bila oddaja natančno pripravljena in oddana. Tisto nedeljo ob desetih je poleg pol milijona navadnih poslušalcev še gotovo več kot sto tisoč poslušalcev iz Alzacije-Lorraine, med njimi ogromna večina naših rojakov z napetostjo poslušala zvonjenje župne cerkve v Freymingu, ki je naznanilo začetek službe božje. Z zadovoljstvom so sledili nato

celotni sv. maši. — Tu se ponovno zahvaljujemo omenjenemu vodstvu **Radio-Saarbrücken-a**, našemu dobremu dirigentu **Emilu Šinkovcu** in cerkvenemu zboru »**Slomšek**«, ki je teden pred nastopom v mrazu, ledu in dežju vzdržal naporne skušnje, ki so bile dolgo v noč. Enako se zahvaljujemo g. organistu **Augustu Rohr**, ki je petje mojstrsko spremljal. Prav dobro je izvršil svojo nalogo g. kaplan **Müller** iz Freyminga, ki je molitve, evangelij in berilo obenem bral v nemškem jeziku.

Od vseh strani dobivamo vesela sporočila, da je bila ta ura za poslušalce polna radosti in vsi so izrazili željo, da bi mogli v oddaljenih krajih zopet kmalu čuti slovensko službo božjo. V Merlebachu samem so vse domače gostilne odprle **Radio-Saarbrücken** in so po izvršeni oddaji prišli razni domačini ter čestitali podpisnemu. — Koristno in lepo bi bilo, da bi rojaki, ki so poslušali to službo božjo, poslali zahvalno pismo ali kartico, lahko v slovenskem, francoskem ali nemškem jeziku na naslov: **Radio-Sender Saarbrücken — Saar**.

Z veseljem poročamo, da letos še nismo imeli smrtnega slučaja v našem kraju, pač pa javljamo zopet 4 nove poroke:

Ivan Redek, rudar iz Creuzwalda, je 24. jan. poročil **Miro Budna** iz Jeanne d' Arc v cerkvi v Merlebachu. Iz Boulaja sta prihitela k poroki v Merlebach **Peter Kvačica** in **Slavica Horvatič**. Poročil ju je 7. febr. č. g. Dejak, ki me je v času bolezni nadomestoval. Istega dne je rojakinja **Jožefina Hladin** v isti cerkvi vzela za moža **Ivana Jošta**. — V nedeljo, 8. febr., sta stopila pred oltar v Merlebachu **Jožef Lukeitič** in **Marija Luketič** iz Morhange-a. Tudi to poroko je izvršil g. Dejak.

Vsem novoporočencem želimo vse dobro na njihovi življenjski poti, g. Dejaku pa se zahvaljujem, da je prišel pomagat v Merlebach in okolico v času moje bolezni. — Zahvalim se tudi vsem drugim rojakom, ki so ljubeznivo prihiteli k meni, ko si zaradi bolezni na jetrih nisem mogel ničesar pomagati.

V tem času je došlo veselo sporočilo, da so v **Aumetzu** praznovali v prijetni družbi 70-letnico rojstva zveste cerkvene pevke gospe **Vončina**, ki je pela že v času, ko je bil še g. Anton Švelc v Aumetzu, in ostala zvesta petju ves čas. Ob isti priliki je ga. Pišlerjeva praznovala 47-letnico rojstva, Janez Požlep pa svoj god in rojstni dan. Človek se res razveseli, ko v tujini tako prijateljsko praznujejo naši rojaki rojstne dneve in godove.

Po Novem letu je prišlo še mnogo voščilnih pism na Novo leto na moj naslov. Zaradi neprestano prihajajočih beguncev in velike priprave za radio-oddajo ni bilo mogoče dragim rojakom odgovoriti. Zahvaljujem se zato vsem tu v našem lepem listu »**Naša luč**«.

Že zdaj se veselimo **velikonočnih praznikov**. Da ne bo to veselje samo zunanje, zato pozivam, vse naše rojake, bodisi da so že dolgo časa tukaj ali da so pred kratkim prišli, naj resno mislijo na svojo velikonočno dolžnost: dobro spoved in sv. obhajilo. Četudi kdo ne zna molitvic pred spovedjo in po spovedi, naj se ne ustraši, saj smo mi zato tukaj, da pomagamo. Življenje v tujini je mnogim posameznikom kakor družinam zadalo strašno globeke rane. Pridite k dobremu Samaritanu gospodu Jezusu, da vam zaceli te rane.

St. Grims, sl. župnik v Merlebachu

JOUDREVILLE. — Po kratki bolezni je umrl dne 15. decembra 1958 v Basse Jutz (Moselle) **Franc Murovec**, doma iz Grahovega pri Tolminu, rojen istotam 4. decembra 1899; cerkveno pokopan 17. dec. ob obilni udeležbi rojakov, prijateljev in znancev, ki jih je imel vsepovsod. — Pokojni je prišel v Francijo l. 1924, delal več let v železnih rudnikih in potem v topilnici rude. Imel je namen stopiti v kratkem v pokoj, ali smrt ga je prehitela.

Zapušča ženo in sina, ki sedaj služi pri vojakih. Pred več leti mu je umrl njegov mlajši brat tudi tukaj v Franciji. V domovini pa žalujejo za njim še dve sestri in brat. Naj mu bo lahka tuja zemlja! Žalujoci rodbini naše sožalje! F. K.

PORURJE

H KRSTU so prinesli 7. I. 1959 starši Janez in Zlata Roškarc punčko Marijo, roj. 21. XII. 1958. To je bilo v cerkvi Srca Jezusovega v Sterkrade. — 15. XII. se je Janezu in Otiliji šegula rodil krepak prvorojenec, ki seveda tudi nosi ime Janez. Krstna voda ga je oblika 10. jan. v župniji sv. Marije v Oberhausen. — Naslednjega dne je bil sprejet za božjega otroka Žust Silvo, nadebudni sinko Janeza in Marije Žust iz Altenessena, Nordsternstrasse 29. Krst je bil v cerkvi sv. Janeza v Altenessenu. — 1. II. pa je bil krščen Franc Kranjc v cerkvi Srca Jezusovega v Sterkrade. Oče in mati stanujeta v Hambornu.

Da bi otroci ostali zdravi in postali dobri, verni katoličani, na to naj gledajo starši in botri, mi vsi pa bomo zanje molili.

ZA VSE ŽIVLJENJE sta se zvezala 10. I. 1959 Miklavž Zagožen iz Ljubnega ob Savinji in Ljudmila Repenšek iz Gornjega grada. Poroka je bila v cerkvi sv. Janeza v Altenessenu. — Istega dne sta svoj »Hočem« za vse življenje izgovorila Franc Vodičar iz Dobrepolj in Cecilija Berginc iz Drežnice. — 17. I. sta se poročila Štefan Kričej iz Velenja in Ana Podlesnik iz Črne. — 19. I. pa je skupna ljubezen privedla pred oltar Petra Špehar in Štefanijo Pintarič, oba s Sinjega vrha ob Kolpi. — Zadnji dan januarja pa je bil prvi dan skupne sreče Antona Furman iz Zreč pri Slov. Konjicah in Kristine Kukovič iz Dramelj pri Celju. Poročila sta se v kapeli sv. Jožefa v Sterkrade, kjer imamo Slovenci nedeljsko mašo.

Vsem novoporočencem želimo veliko sreče, medsebojnega potrpljenja in še več zupanja v Boga. Le tako bo njih življenje lepo in zadovoljno.

Bela žena S KOSO nas Slovencev v tem mesecu ni obiskala. To pot nam je prizanesla. Sicer je pa zadnje čase že tako preveč kosila med nami.

Nekateri zelo radi spreminjajo SVOJA IMENA in jih pišejo po nemško. To se jim zdi bolj imenitno. Iz Kunčič nastane

na ta način n. pr. Kuntschitsch, iz Šusnik Schuschnigg, iz Vavpotič Waupotitsch. To je barbarizem. Tudi krstna imena pišimo lepo slovensko, n. pr. Lojze ne Alois, Janez ne Johann ali Hans, Tomaž ne Thomas in podobno. — Nekateri pa že ne znajo svojih imen pravilno poudarjati. Slovensko se reče n. pr. Golé in ne Góle, Ponikvar in ne Pónikvar, Končan in ne Kónčan.

Krstna in rodbinska imena so naša najbolj osebna last, zato ne dopustimo, da nam bi jih tujci pačili in poonegavili!

V januarju in februarju so bile v naših društvih sv. Barbare volitve. Prvi so volili v društvu Heerlerheide - Brunssum. Za predsednika je bil izvoljen g. Martin Pogljajen. Podpredsednik: g. Mihael Železnik, tajnik: g. Slavko Strman, blagajnika: g. Jožko Robek in g. Polh.

Predsednik v društvu Eyselshoven je g. Albert Papež. Podpredsednik g. Franc Jančič, tajnik g. Jakob Klenovšek in blagajnik g. Franc Herle.

Društvo v Hoensbroecku je izvolilo za predsednika g. Rudija Šinkovič; podpredsednik je g. Franc Vodeb; tajnik g. Jože Živic in g. Leo Britovšek; blagajnika g. Artur Ulaga in g. Anton Žohar; preglednika g. Franc Železnik in g. Jakob Klander; zastavonoša: g. Filip Železnik in g. Ivan Barbič.

V zadnjem mesecu je moralo več rojakov iskati zdravja v bolnišnicah. V Sterkrade je bil operiran Jakob Klenovšek. Operacijo je srečno prestal in je že doma. V isti bolnici se je zdravil Franc Biderman iz Eyselshovena. V bolnici v Heerle nu so se zdravili ga. Derstvenšek in gdč. Olga Šegec. Še vedno pa je v bolnici ga. Gril. Želimo ji skorajšnjega okrevanja in prosimo rojake, da jo obiščejo. Nikdar ne pozabimo svojih bolnikov!

Na razstavi ročnih del v Eyselshovenu je dobila prvo nagrado za lepo izdelan album ga. Tinka Papež. Vsi Slovenci smo veseli njenega uspeha in ji čestitamo.

Že sedaj opozarjamo vse Slovence v Limburgu in bližini na tradicionalno slovensko velikonočno vstajenje, ki bo kot po navadi v farni cerkvi v Heerlerheide na velikonočno nedeljo zjutraj. Udeležimo se je vsi Slovenci brez izjeme!

Društvo Sv. Barbare v Lindenheuvel: za predsednika je bil izvoljen g. Ivan KROPIVŠEK; podpredsednika: Jože HUDALES in Lado LOŽNIK; tajnik: Stanko REBRŠEK; blagajnik: Teo LAMERS; preglednika: Blaž PODBEVŠEK, Anton KROPIVŠEK.

Pevsko društvo »ZVON«: predsednik: g. Anton ROBEK; podpredsednik: g. Jože DRENOVEC; tajnik: g. Leo KAJBIČ in gdč. Tini STRMAN; blagajnika: g. Rudi GARAS in gdč. Rezi KOZOLE; arhivar g. Franc DRENOVEC.

Dekliški krožek: predsednica: gdč. Mija KOZOLE; podpredsednica: Cili ROBEK; tajnici: Štefi JANČIČ in Fini KORBER; blagajničarki: gdč. Mici KONTE in Vera ŠEGEC.

V bolnici v Heerlenu je bil operiran g. Franc Markon. V isti bolnici je tudi ga. Zeleznikova iz Hoensbroeka. Vsem bolnikom želimo skorajšnjega okrevanja.

SLOVENCEM V LIMBURGU!

Kdor želi letos iti na obisk v domovino za dva meseca, naj se javi do 31. marca t. l. pri: L. Strman, Kampstraat 173, Heerlerheide.

NORVEŠKA

Tu gre vse po stari zimski navadi. Snega še ni prav dosti, mraza pa je bilo že 17–18 stopinj. Izgleda, da smo se nekoliko privadili taki 'frigidaire'-temperaturi, vseeno pa nas veseli, da ni tako mrzlo vsak dan. — Nam je, hvala Bogu, dobro, vsaj dokler smo zdravi in kaj zaslužimo. — Zelo nam ugaja »Naš tednik-Kronika« in drugi vaši časniki — tudi zato, ker pogosto prinašajo znane spise svetovno poznanih pisateljev (n. pr. Guy de Maupassant, Turgenjev itd.). — Srečno Novo leto! — Družina A. Ficko, Sand, Jessheim.

AVSTRIJA

ASTEN. — G. dr. Ferdinand Kolednik leži v bolnici v Inomostu (Innsbruck), kjer je bil operiran. Vsi, ki jim je pomagal, mu žele skorajšnjega okrevanja.

uganke

Dva trda oreha

Kaj je močnejše od jekla?

*

Škarje imam, pa nisem krojač;
ponočajnik sem, pa ne zapravljaj!

Drugi pravijo: Le naprej!

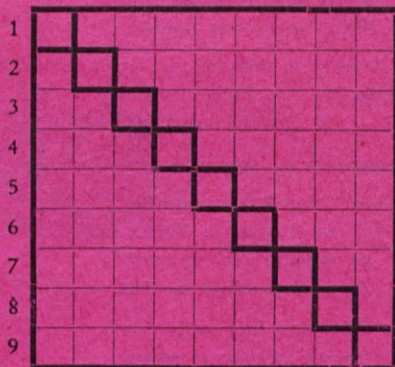
Jaz: »Le nazaj!« Kdo sem, povej!

REBUS

5 R ka + = Č I

Razreši ta napis!

EVROPSKA POKRAJINA

1. Otok v Sredozemskem morju; 1. skupina jezer v Jugoslaviji; 3. največji otok na svetu; 4. pokrajina med Savo in Dravo; 5. država v Ameriki; 6. otok v Evropi; 7. država v Ameriki; 8. največja država Južne Amerike; 9. še neobljudena celina.

V diagonali dobiš ime pokrajine v Evropi.

REŠITEV UGANK

februarske številke „Naše luči“:

Pravokotnik: Pepelnica.

Tri uganke: 1. Ogenj. 2. Leto, meseci, tedni in dnevi. 3. Nobeden, vse je treba dati v lonec.

Posetnica: Zobozdravnik.

List slovenskih izseljencev v zapadni Evropi. — Izide vsak mesec razen junija in avgusta, desetkrat na leto. — Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošljite uredništvu ali poverjenikom vsaj do drugega v mesecu. — Kdor naroča list naravnost pri upravi v Celovcu, naj tja pošlje tudi naročnino: 28 šil., 50 bfr., 600 ffr., 4 h. gld. 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1.50 dol. — Darove lahko izročite poverjenikom lista v svoji deželi. — UREDNIŠTVO in UPRAVA „Naše luči“, Viktringer Ring 26, Celovec-KLAGENFURT, AUSTRIA.

POIZKUSI:

DOMOVINA MOJA

V domovino mojo nazaj me vleče,
saj tam moj rojstni kraj je bil nekdam,
domača sapica mi tam pihljala,
tam nekdam sladke pesmice sem prepevala.

Potočki tam šumljajo kot pred leti,
po gozdu srnice skakljajo kot nekdam,
iz daljave slišim domače zvonove,
ki nas vabijo na naše domove.

Pri cesti še vedno hišica stoji,
tam mi lo so gledale mamine oči,
a vsi, ki nekdam so me ljubili,
že davno so ta svet zapustili.

Vsem bratom in sestram po širnem svetu, ki berejo „Našo luč“, pristrčne pozdrave v letu 1959:
Slovenka iz Creutzwalda, Francija.

VOŠCILO G. MSGR. V. ZUPANCICU

Že dolga leta so minila,
al' to je nam le kratek čas,
pa beseda Vaša ni minila!
Zato mi ljubimo vsi Vas.

Preteklost lepa se je skrila,
nedelje so nam za spomin,
ko v cerkvi glasno govorila
beseda Vaša vseh vrlin.

še zdravi ste med nami, čili;
oj tisočkrat zahvaljen Bog!
Nebroj ste čaj grenkosti pili,
vse to Vam bo poplačal Bog.

Čestitke sprejmite, voščila
za rojstni Vaš in imendan,
da nas ljubezen bi vse družila,
do ure, ko minil bo dan.

R. K.

(Za prejšnjo številko poslano iz Pas-de-Calais.)

UREDNIŠKI KOTIČEK

Vsem dopisnikom: Na uredniški mizi se je nabralo zdaj veliko vaših dopisov. Prosim potrpljenja! Marsikaj bo prišlo na vrsto, nekaj pa ne morem dati v tisk, ker je premalo izdelano. Tiskanje je zelo drago in ni mogoče, da bi bilo vse natisnjeno, kar kdo pošlje. Objavljamo tudi brez podpisa, a za pošiljatelja bi radi vedeli. To velja tistim, ki se ne podpisujejo.

S. Ožbalt, J. Oblačič, Lukšič, Muhič in Petric, Anglija: Hvala za novoletna voščila!

Florac, Francija: Bom porabil ob priložnosti.
Creutzwald: Sem prejel. Bog Vas živi!

Minka Z., Francija: Bom uporabil za prihodnji Božič.

Bordeaux: Pismo sem prejel in uporabim ob priložnosti.

DRAGI ROJAKI, DRAGE ROJAKINJE!

Velika noč se bliža, praznik Vstalega Zveličarja, praznik zmagoslavja. Voščimo si praznike, srečne in vesele, polne milosti in blagoslova kot prijatelji iz srca in v bratovski ljubezni. Bog sam pa naj rosi na nas vse svoj blagoslov, da bi bila Velika noč nam vsem tu in širom sveta, posebej pa našim tako dragim v domovini v pomoč in milost!

Kristus je vstal! Aleluja!

Vaši izseljenski duhovniki